

דאלין תלישר, אשתכח דיקנא דמלפֿא עתיקה יקירה מפלא. פלא בחד
אייהו טמירה ויקירה.

ובגין דאייהו יקירה וטמירה מפלא, לא אדרבר ביה באתר דאוריתא (פ"א
לא אדרבר באורייתא), ולא אהתגלייא. ומה דיקנא אהתגלייא. דיקנא דכהנא
רבא עלאה. ומהאי דיקנא, נחית לדיקנא דכהנא רבא דלטפה. (פא ריבא
רכחנא רבא) דיקנא דכהנא רבא בתמnia התקונית אתפקן. ובגין בה, Tamnia
תקונית לכהנא רבא, פד משחא נחית על דקניתה, הרא היא דכתיב, (תהלים
כלו) פשמן הtout על הרראש יורד על הזקן וגוו'.

ומנא לנו. דכתיב, (תהלים כלו) שבת אחים גם ייחד. גם לרבות פהן גדול
دلטפה. דכל זמנא דכהנא רבא דלטפה, משמש בכחוינה רבא,
בביבול פהן גדול הלעילא, משמש בכחוינה רבא.

דא تكونא חד, דדיינא דעתיקא סתימה דכלא. אמר ליה רבי שמעון,
יאות אנת רבי יצחק, למחרמי ביקירה דעתיקני דידיינא, וסביר אפי
דעתייך יומין, עתיקה דעתיקין. ובאה חולקה, ונאה חולקי עמכון בעלה
דאתי.

תקונא תנינא. מתקון שערא, מרישא דפומא, עד רישא אחריא דפומא,
בתקונא שקליל.

קום רבי חזקיה, וקאים בקיומך, ואוקיר יקראי דתקונא דא דידיינא קדיישא.
קם רבי חזקיה, שארי ואמר, (שיר השירים ז) אני לדודי ועלי תשיקתו מי
גרם שאני לדודי. משום דעתלי תשיקתו.

מסתכל הויינא, וארו חמיה, נהוֹרָא יקראי דבוצינא עלאה, נהיר וסליק
لتלת מהחה וחמשה ועשרין עיבר. וחד חשוב הזה אתסחי בההוא
נהוֹרָא, במאן דאתסחי בההוא נהוֹרָא עמייקא, דמיימי מתפליגין, ונהיינין,
ונגדיין לכל עיבר, ממה דעתלי. וסליק ההוא נהוֹרָא, בשפטא דימא עלאה
עמייקא, דכל פתחין טבין ויקירין, בההוא פתחא אתפהחן.

אנא שאיל מהם (פ"א מה), פשרה ד חמיה. פתחו ואמרו, נושא עון חמימתא.
אמר, דא הוא תקונא תנינא. יתיב. אמר רבי שמעון, האידנא אתקשר
עלמא. בריך אנת רבי חזקיה, לעתיקה דעתיקין.

אמר רבי שמעון, בלהו בוצינין חבירין, דאתהין בהאי עזקא קדיישא.
אסחדנא עלי שמיא עלאין דעתלאין, וארעא קדיישא עלאה דעתלאה.
דאנה חמיה השטא, מה דלא חמיא בר נש, מיומא דסליק משה זמנא
תנינא לטורא דסיני. דאנא חמיא אנטאי בהירין, כנהוֹרָא דשמיא
תקיפה, זומין למיפק באסוטא לעלמא. דכתיב, (מלאי כ) וזרחה لكم יראי